

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 1999 predbežne prerokoval podnet Slovenských telekomunikácií, a. s., Bratislava, Námestie slobody 6, a [REDACTED], [REDACTED] obaja zastúpení JUDr. Ladislavom Antalíkom, advokátom, Bratislava, Homolova 19, ktorým namietali porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Podnet Slovenských telekomunikácií, a. s., Bratislava, a [REDACTED] na začatie konania o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) dostal 4. mája 1999 faxom podnet Slovenských telekomunikácií, a. s. Bratislava, Nám. Slobody 6, a [REDACTED], [REDACTED] obaja zastúpení JUDr. Ladislavom Antalíkom, advokátom, Bratislava, Homolova 19, na začatie konania pre porušenie práva priznaného čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „Dohovor“) v konaní pred Ústavným súdom SR pod č. I. ÚS 20/99. Navrhovatelia žiadali, aby Ústavný súd SR rozhodol o zrušení svojho rozhodnutia. Následne bol podnet doručený poštou 7. mája 1999.

V podnete sa uvádza, že 10. 2. 1999 obaja predkladatelia podnetu prostredníctvom právneho zástupcu podali spoločne na Ústavný súd SR podnet podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR, ktorým žiadali, aby Ústavný súd SR rozhodol, že „Najvyšší súd SR porušil rozhodnutím 1 Obdo 8/98 zo dňa 12. 1. 1999 článok 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a uznesenie 1 Obdo 8/98 z 12. 1. 1999 sa v zmysle § 47 ZoÚS zrušuje“.

Sudca spravodajca Ústavného súdu SR listom č. Rvp 86/99 z 19. 3. 1999 oznámil právnenému zástupcovi navrhovateľov, že podanie nemá zákonom predpísané náležitosti, upozornil ho predovšetkým na vady procesného charakteru – podnet nebol podpísaný navrhovateľmi, opatrený pečiatkou organizácie a nebola preukázaná právna subjektivita jedného z predkladateľov podnetu – Slovenských telekomunikácií, š. p., Bratislava. Oboch predkladateľov vyzval na presné označenie, k porušeniu ktorých ich práv došlo. Sudca spravodajca určil predkladateľom podnetu – ich právnenému zástupcovi lehotu na doplnenie podania 10 dní od doručenia výzvy na doplnenie.

Výzva Ústavného súdu SR na doplnenie podnetu sa po prvom doručení vrátila súdu 29. 3. 1999 s poznámkou, že adresát – právny zástupca predkladateľov podnetu je na dovolenke, a preto nebolo možné zásielku doručiť a jej doručenie je potrebné opakovať po 1. 4. 1999. Ústavný súd SR následne opätovne expedoval zásielku 6. 4. 1999, doručenie je vykázané 8. 4. 1999. Lehota na doplnenie podnetu uplynula 18. 4. 1999. Tento deň pripadol na nedeľu, v dôsledku čoho bol posledný deň lehoty pondelok 19. 4. 1999. Navrhovatelia 19. 4. 1999 zaslali Ústavnému súdu SR svoje doplnenie, čím v zmysle Občianskeho súdneho poriadku dodržali súdom určenú lehotu.

Dňa 16. 4. 1999 podali predkladatelia podnetu prostredníctvom právneho zástupcu návrh na prerušenie konania vo veci Rvp 86/99 až do skončenia konania na Ústavnom súde SR vo veci vedenej pod č. Rvp 358/98.

Toho istého dňa predkladatelia podnetu uplatnili námietku zaujatosti voči sudcovi spravodajcovi vo veci JUDr. Tiborovi Šafárikovi, ktorý podľa tvrdení právneho zástupcu už má vo veci vytvorený názor, ktorý prostredníctvom osobného listu osobitným spôsobom tlmočí právnenmu zástupcovi. Požiadal preto Ústavný súd SR, aby vec bola pridelená inému sudcovi. Navrhovatelia zároveň upozornili Ústavný súd SR, že 16. 3. 1999 bola podaná sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Doplnenie podnetu uskutočnené právnym zástupcom predkladateľov podnetu v posledný deň súdom určenej lehoty bolo súdu doručené 22. 4. 1999.

Dňa 22. 4. 1999 senát Ústavného súdu SR na neverejnom zasadnutí uznesením I. ÚS 20/99 rozhodol o námietke zaujatosti tak, že JUDr. Tibor Šafárik nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci.

Následne po tomto rozhodnutí uznesením rozhodol o odmietnutí podnetu z dôvodu nespĺnenia zákonom predpísaných náležitostí.

Uznesenie o odmietnutí bolo právnenmu zástupcovi doručené 3. 5. 1999 a [REDACTED] 4. 5. 1999.

Dňa 10. 5. 1999 právny zástupca predkladateľov podnetu oznámil predsedovi Ústavného súdu SR, že žiada o začatie disciplinárneho konania voči sudcovi JUDr. Tiborovi Šafárikovi, do vyriešenia veci ho suspendovať z výkonu funkcie ústavného sudcu a zväziť postup podľa § 158 Trestného zákona. Zároveň predsedu Ústavného súdu SR oboznámil, že rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci I. ÚS 20/99 bude

predložené na posúdenie Európskemu súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Kópia sťažnosti bola súdu zaslaná 14. 5. 1999.

Navrhovatelia žiadajú, aby Ústavný súd SR podnet prerokoval a uznesením rozhodol, že Ústavný súd SR rozhodnutím zo dňa 24. 4. 1999 vydaným v konaní I. ÚS 20/99 porušil čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru. Navrhovatelia tiež žiadali, aby Ústavný súd SR vyslovil, že rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 20/99 sa zrušuje.

Dňa 17. 5. 1999 oznámil právny zástupca predkladateľov podnetu JUDr. Antalík, že sťažnosť vo veci uznesenia I. ÚS 20/99 bola zaslaná na Európsky súd pre ľudské práva a jej kópiu pripojil k oznámeniu.

Ústavný súd SR podnet predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov dňa 16. júna 1999.

Predkladatelia podnetu namietli porušenie svojich ústavou zaručených práv. Za štátny orgán, ktorý porušil namietané práva, označili Ústavný súd Slovenskej republiky.

Ústavný súd SR v konaní o podnete uplatňuje článok 130 ods. 3 Ústavy SR podľa názoru, že článkom 130 ods. 3 Ústavy SR sa každej osobe priznáva právo žiadať, aby sa v konaní pred Ústavným súdom SR preskúmalo, či štátny orgán alebo orgán územnej samosprávy označený v podnete porušil ústavné právo alebo slobodu predkladateľa podnetu. Predpokladom uplatnenia práva v konaní o podnete je predchádzajúce využitie prostriedkov ochrany práva pred iným štátnym orgánom spôsobilým zabezpečiť účinnú ochranu práva.

Konanie o podnete je takým typom konania pred Ústavným súdom SR, v ktorom sa zabezpečuje ochrana základných práv a slobôd zaručených ústavou, ak fyzická alebo právnická osoba namietne ich porušenie. Ústavný súd v konaní o podnete nepreskúmava rozhodnutia štátnych orgánov, ktorými orgány Slovenskej republiky uplatnili svoju právomoc v súlade s ústavou. Ústavný súd ako jediný orgán Slovenskej republiky, ktorému ústava zveruje ochranu ústavnosti, má právomoc preskúmať, či iný štátny orgán vydal svoje rozhodnutie v rámci svojej právomoci, a či sa pri tom správal v súlade s ústavou. (II. ÚS 48/97)

Podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy SR Ústavný súd SR začne konanie aj na podnet právnických alebo fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich práv. Pri doslovnom výklade by v zásade bol možný aj podnet vo vzťahu k porušeniu práva zo strany Ústavného súdu SR.

Takýmto podaním možno namietat' porušenie práv navrhovateľa buď rozhodnutím Ústavného súdu SR, alebo iným konaním Ústavného súdu SR alebo nekonaním Ústavného súdu SR, a to porušenie, ku ktorému došlo v rámci iného konania o podnete, prípadne v rámci ďalšieho typu konania, a to nielen pri konkrétnej, ale aj pri abstraktnej kontrole ústavnosti.

Z hľadiska predmetu rozhodnutia treba rozlišovať medzi dvoma základnými skupinami prípadov, a to medzi meritórnymi rozhodnutiami Ústavného súdu SR a medzi nemeritórnymi rozhodnutiami, ako aj postupom v konaní. Nálezy a uznesenia vo veci samej, ako aj uznesenia o odmietnutí návrhu, a to či pre procesné nedostatky, či pre zjavnú neopodstatnenosť, majú povahu rozhodnutí Ústavného súdu SR. V namietnutých okolnostiach prípadu išlo o podnet patriaci do druhej skupiny rozhodnutí.

Podľa čl. 133 Ústavy SR proti rozhodnutiu Ústavného súdu SR nemožno podať opravný prostriedok. S prihliadnutím na účel predloženého podnetu ho treba pokladať za opravný prostriedok. Ústava SR výslovne vylučuje akýkoľvek opravný prostriedok, čiže nielen odvolanie, ale napr. aj návrh na obnovu konania. Neprichádza preto do úvahy „primerané použitie“ (§ 31a ods. 2 zákona o Ústavnom súde SR) relevantných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, a nebolo by teda napr. možné brániť sa proti takému rozhodnutiu Ústavného súdu SR, ktoré bolo docielené trestným činom jedného z jeho sudcov (porov. § 228 ods. 1 písm. c) OSP).

Vo veciach, v ktorých sa okrem konania pred Ústavným súdom SR podľa Dohovoru alebo iných medzinárodných zmlúv môže v dôsledku záväzkov prijatých Slovenskou republikou uskutočniť aj konanie o ochrane práv pred orgánmi Rady Európy alebo OSN, postupuje Ústavný súd SR tak, aby včas dosiahol nápravu vnútroštátnymi prostriedkami (II. ÚS 26/95). Takto postupovať Ústavný súd SR nemôže, ak sa podnetom namieta porušenie základného práva alebo slobody Ústavným súdom SR. Prípadné protiústavné a protizákonné meritórne, ale i nemeritórne rozhodnutia Ústavného súdu SR, ako aj protiústavné a protizákonné konanie Ústavného súdu SR, nie je podnetom napadnuteľné. O ochranu základných práv a slobôd sa v takom prípade možno uchádzať iba podľa medzinárodných dohovorov.

Odmietnutie záveru o preskúmateľnosti konania či nekonania Ústavného súdu SR samotným Ústavným súdom SR možno doložiť judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý sa viackrát zaoberal porušením Dohovoru zo strany ústavných súdov jednotlivých zmluvných štátov, a to tak vo vzťahu k ich nekonaniu (prieťahy v konaní), ako aj konaniu (napr. námietka nespravodlivosti konania pred Ústavným súdom SR – vo veci Ruiz-Mateos v. Španielsko [2/1992/347/420]). Týmto postupom Európsky súd potvrdil, že proti konaniu či nekonaniu ústavného súdu už netreba využiť žiadne vnútroštátne právne prostriedky nápravy, z čoho možno vyvodiť, že takéto prostriedky ani neexistujú, resp. ich existencia je nanajvýš sporná.

Na základe uvedených právnych úvah Ústavný súd SR podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov podnet odmietol ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 1999

JUDr. Ján D r g o n e c
predseda senátu